

РЕШЕНИЕ

№ 27135

гр. София, 06.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в публично заседание на 17.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **5463** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 10а от Закон за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.
Образувано е по жалба на М. М. /М. М./, гражданин на С., [дата на раждане], притежаващ паспорт № , чрез адв. Б., срещу Отказ за издаване на виза, издаден въз основа на Заявление за издаване на виза № ВЕУ25001171V, подадено на 17.12.2025г., от Консулско длъжностно лице-Завеждащ консулска служба в Дипломатическо представителство в Посолството на Република България в Л., на основание чл.10, ал.1, т.9, т.17 и т.22 ЗЧРБ.
В жалбата се твърди, че оспорваният отказ е издаден без фактическо основание и нарушение на европейските стандарти по Директива 2016/801, изискваща улесняване, а не ограничаване на достъпа до образование. Счита също, че същият е издаден не в предвидената от закона форма – липсват мотиви, и в противоречие с материалния закон. Изложени са твърдения, че отказът не отговоря на изискванията установени в чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, като не съдържа конкретни фактически основания и същият не съдържа мотиви. Подкрепя аргументите си с практика на ВАС. Моли съда да постанови отмяната на отказа. Иска от съда присъждането на направените разноски по делото.

Ответникът- Консулско длъжностно лице- Завеждащ консулска служба в Дипломатическо представителство в Посолството на Република България в Л. не депозира отговор по жалбата, не се явява в съдебно заседание, не изпраща представител, респ. не взема становище. В придружителното писмо, съпровождащо административната преписка, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява

становище по жалбата.

Административен съд София – град, трето отделение 73 състав, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

Със заявление от 17.12.2025г. /л.18 и в превод на български - л.54/ жалбоподателят М. М. /М. М./, гражданин на С., [дата на раждане] , притежаващ паспорт № , е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза вид "D"/. В заявлението е посочила: семейно положение-неомъжена, цел на пътуване- обучение, допълнителна информация относно целта на престоя – Технически университет С., филиал П. - обучение, планирана продължителност на пребиваването в Република България от 20.01.2026г. до 02.12.2030г., място на настаняване-гр.П., [улица], тел.номер.

Към заявлението са приложени документите, които се изискват на основание чл. 19, т. 1 и т. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР). Съгласно посочената разпоредба, при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя: 1. документите и информацията по чл. 13, ал. 1 и чл. 14; 2. документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на Закона за чужденците в Република България и на правилника за прилагането му, и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон.

Видно от предоставената по делото преписка, към заявлението са приложени следните документи: копие на паспорт номер № , издаден на 18.06.2025г. от С., със срок на валидност до 17.06.2031г., Удостоверение № 04-11-3108 от 10.11.2025г. /л.9/, издадено от директора на Дирекция "Чуждестранни студенти" към Министерство на образованието и науката, в което е посочено, че за учебната 2025/2026г. жалбоподателят е приет за студент в ТУ С., специалност „Дизайн и печатни комуникации“ на български език, редовна форма на обучение за срок от 4 години за придобиване на образователно-квалификационна степен Бакалавър, при семестриална такса за обучение в размер на 2365 евро, и пълна такса за специализирана и езикова подготовка с продължителност 9 месеца в Технически университет С., филиал П. в размер на 2 500 евро, която следва да бъде преведена по банкова сметка; банково нареждане за платена студентска такса в размер на 2444,79 лева /превалутирана в размер на 1250 евро/; Удостоверение изх.№ 447/11.11.2025г., издадено от ТУ С., филиал П., отразяващо, че за учебната 2025/2026г. жалбоподателят е приет за студент в ТУ С., филиал П. специалност „Дизайн и печатни комуникации“ и ще бъде настанена в Студентско общежитие на адрес [населено място], [улица], тел., застрахователна полица № 2833609-000 със срок от 20.01.2026г. до 19.01.2027г. /л.65/; извлечение от банкова сметка на жалбоподателя /л.68/; самолетни билети, с дата на заминаване 20.01.2026г.; свидетелство за съдимост.

На 23.04.2026г. е издаден оспорваният отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза вид "D"/ /л.26/, от М. С. - Завеждащ консулска служба в Дипломатическо представителство в Посолството на Република България в Л. по заявление от 17.12.2025г. Като основание за постановения отказ са отбелязани разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т.9, т. 17 и т.22 от ЗЧРБ, като се посочва, че „целта и условията на заявеното пребиваване не са доказани достоверно. В допълнителни забележки е посочено „Апликантът не доказва, че притежава редовни, предвидими и достатъчни доходи, с които да покрива разходите по издръжката и обучението си. Не са представени доказателства за източници на такива доходи, нито доказателства за ангажимент от страна на друго лице за финансово подпомагане. Сумата в представеното банково извлечение не е достатъчна за покриване на разходите по време на престоя“

В хода на съдебното производство е получено писмо от ДАНС /л.43/ за осъществена

съгласувателна процедура по заявление на жалбоподателя с отрицателно становище, като е посочено, че има основатели причини, въз основа на представените документи, че целта на сирийската гражданка е да използва страната ни като транзитен пункт към държави-членки на Европейския съюз. Уточнено е, че жалбоподателят е сестра на И. М., кандидатстващ също за виза за дългосрочно пребиваване, който е признал, че представените документи са осигурени от пребиваващо лице в Република България срещу наследващо му се заплащане. Този факт водел до основание да се смята, че и нейните документи са подготвени по същия начин, което будело съмнения относно реалното използване на исканата виза за дългосрочно пребиваване на територията на страната. Освен това, сирийската гражданка не е документирала убедително възможностите си за финансова издръжка в Република България.

Видно от становище за осъществена съгласувателна процедура от ОД на МВР-П., сектор „Миграция“ /л.47/, мнението на органа е да се разреши издаването на виза за дългосрочно пребиваване на /М. М./, гражданин на С., [дата на раждане]

От ответника е представена Заповед № 1 от 20.01.2025г. /л.27/ на Посланика в Посолство на Република България в Л., съгласно която на издателя на оспорвания акт М. С. са делегирани правомощия по съставяне, връчване и подписване на формулярите за отказ от издаване на виза по НУРИВОВР, както и Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза. /л.30/.

Процесуалният представител на жалбоподателя представя превод от английски заявление за издаване на виза, потвърждение на самолетна резервация, застраховка и извлечение от банкова сметка.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Подадената жалба е допустима - подадена е до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи могат подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

При разглеждане по съществуването на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, като проверява дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. По силата на чл. 9г, ал.1 от ЗЧРБ, визите се издават оправомощени от ръководителя на съответната служба длъжностни лица в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина, респективно и отказите за издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /обн. ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011г. / - „Наредбата“ или „НУРИВОВР“. В чл. 27, ал. 6 от Наредбата е предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и

представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. Според чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ.

За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В случая оспорваният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – Консулско длъжностно лице- Завеждащ консулска служба в Дипломатическо представителство в Посолството на Република България в Л., видно представените от ответника Заповед №95-00-26 от 16.01.2025г. на Министъра на външните работи, с която се определя компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза, както и Заповед № 1 от 20.01.2025г. на Посланика на Република България в Л., съгласно която издателят на оспорвания акт е определен като лице, което има правомощия по издаването, респ. отказ от издаването на визи по НУРИВОВР. Следователно, оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ.

Отказът е издаден в писмена форма - спазен е изискуемият стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Формулярът е съставен по приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НРУИВОВР и съдържа реквизитите изискуеми от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочени са разпоредбите от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т.9, т. 17 и т.22 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Съдържанието на акта позволява да се извлече волята на административния орган по начин, който не накърнява правото на защита на засегнатото лице и позволява осъществяване на съдебен контрол за законосъобразност. Отказът съдържа правни и фактически мотиви съобразно чл. 59 от АПК, противно на доводите в жалбата, като същите предоставят възможност на засегнатото лице да разбере основанията за отказ. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част, като е указан и редът за обжалване на акта. Отказът носи подписа на неговия издател. Обосновани са причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т.9, т. 17 и т.22 от ЗЧРБ.

Не се установяват допуснати нарушения на административно-производствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК. Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на

които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал чл. 10, ал. 1, т. 9, т. 17 и т.22 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане; т.17 не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит; т.22 има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, § 1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл. 21, § 1 и на чл. 32, § 1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да "преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция", и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице "основателни съмнения" относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с "основната конституционна харта" на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е "израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Ш. пространство".

При преценка на наличните доказателствени средства, обосновано е прието от административният орган, че чужденецът не отговаря на разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 9, т. 17 и т.22 от ЗЧРБ. Представените документи не предоставят достатъчни и достоверни доказателства, обосноваващи целта и условията на декларирания престой на жалбоподателя.

На първо място, от доказателствата, събрани по административната преписка не се установява по несъмнен и категоричен начин жалбоподателят да разполага с достатъчно средства за издръжка и покриване на разходите по заявеното пребиваване. Представеното банково извлечение удостоверява наличност на парични средства към определен момент, но не съдържа данни за техния произход, регулярност и устойчивост, както и перманентност. В този смисъл, не са представени доказателства за наличие на постоянни доходи, трудова заетост, стипендия, издръжка от родител или друго сигурно финансово обезпечаване на престоя. При това положение, административният орган законосъобразно е приел,

че не е доказано наличието на достатъчни средства за издръжка за периода на пребиваване, поради което е налице основанието за отказ по т.9 на ал.1, чл. 10 от ЗЧРБ.

По отношение на приложението на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, настоящият съдебен състав приема за правилен извода на административния орган, че жалбоподателят не е доказала по безспорен начин целта и условията на заявеното пребиваване. Съгласно установената съдебна практика, доказателствената тежест за установяване на заявените обстоятелства е на кандидата за издаване на виза. В случая не са представени достатъчно доказателства относно начина на финансиране на обучението и пребиваването, както и относно реалната възможност заявителката да обезпечи престоя си на територията на Република България. Липсват и доказателства за поето от трето лице задължение за финансова подкрепа. При тези данни, административният орган обосновано е приел, че заявената цел на пребиваването не е доказана по начин, който да изключва съмнения относно действителните условия на престоя.

По приложението на чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ, съдът намира, че е налице и това основание доколкото от съвкупната преценка на представените документи не може да се направи категоричен извод за наличие на стабилни и надеждни доходи, достатъчни за обезпечаване на заявеното пребиваване и обучение в Република България. Същевременно не са установени и трайни социални, икономически или лични връзки на жалбоподателя с Република България, които да обосноват реално намерение за осъществяване на заявената цел на пребиваване. Още повече, че по данни от преписката, заявителят е заплатила само половината от сумата на таксата за специализирана езикова подготовка, както и е сключила застраховка само за малка част от посочения период на пребиваване в страната. Посочените по- горе данни касателно брат ѝ допълнително поставя под съмнение действителната цел на заявеното пребиваване и индицира, че визовата процедура се използва не за реализиране на заявената цел, а като осигуряване на достъп до територията на Република България, респ. до територията на други държави- членки. Следва да се има в предвид и че за приложението на чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ не е необходимо административният орган да установи по категоричен и безспорен начин намерение за последващо незаконно пребиваване или придвижване към друга държава, а е достатъчно да са налице конкретни данни и обстоятелства, които обосновано да поставят под съмнение заявената цел на пребиваването и да сочат към вероятност Република България да бъде използвана като транзитна държава. В случая тези данни са налице и са обсъдени от административния орган, поради което съдът приема, че изводът за наличие на основанието по чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ е обоснован и съответства на материалния закон

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че оспореният отказ следва да бъде отменен поради липса на изложени в същия фактически установявания. В

случая следва да се държи сметка за това, че на първо място визовият режим на всяка една страна е проявление на суверенитета на същата. Свързан е с ефективното упражняване политиките по защита на националната сигурност и опазване на обществения ред в страната. На второ място издаването на виза следва да бъде преценявано по скоро като производство по извършване на административна услуга, в който случай съществено от правна страна е неизвършването на самата услуга при твърдения от страна на жалбоподателя за наличие на предпоставките за осъществяването ѝ. По тази причина за отказите да бъде издадена виза е предвиден нарочен нормативноустановен формуляр, чиято форма и съдържание се установява да са били спазени, а съдържащите се правни изводи са били надлежно проверени от първоинстанционния съд, като провеждащ производство по съществото на спора. В този смисъл, процесният отказ не е издаден при липса на мотиви и в нарушение на материалноправните разпоредби. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са, макар и лаконично причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, § 1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл. 21, § 1 и на чл. 32, § 1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да "преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция", и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице "основателни съмнения" относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с "основната конституционна харта" на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е "израз на принципа на

сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Ш. пространство".

Като се отчетат посочените обстоятелства, не са установени по безспорен начин нито целта, нито условията на планирания престой – чл. 10, ал. 1, т.9, т. 17 и т.22 от ЗЧРБ. Изводът на административния орган за наличие на основание по трите хипотези не се опроверга от оспорващия по пътя на пълното насрещно доказване в съдебното производство. Според настоящият съдебен състав жалбоподателят не доказва нито в хода на административното, нито на съдебното производство истинската цел, условията и намеренията за пребиваването си в страната, поради което следва да се приеме, че административният орган правилно е отказал издаване на виза тип "D".

Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, съдът дължи произнасяне и по съдържашото се в нея оплакване за нарушение на правото на образование по чл. 2, Протокол №1 към ЕКПЧ, като посочва следното. Изложените твърдения за нарушение на чл. 14 от КЗПЧ се приемат от настоящия състав за неоснователни. Гарантираното от чл. 2, изр. 1 от Протокол № 1 към КЗПЧОС право на образование обезпечава достъп до всички съществуващи образователни институции и включва предаване на знания и интелектуално развитие, а и възможност да се ползва придобитото образование във всички образователни степени – основно, средно, висше образование, специализации. Субект на това право е всяко лице, което има желание да се ползва от правото на образование (Решение на ЕСПЧ от 27.05.2014 г. по жалба № 16032/2007 г., В. В. срещу България - § 31 - § 33), а всяка държава, която е създала съответните образователни институции има задължение да осигури достъпа до тях. В този аспект, достъпът до висшите учебни заведения в Република България е част от правото на гражданите, гарантирано от чл. 2, изр. първо от Протокол № 1 към КЗПЧОС. Задължителното държавно регулиране на правото на образование може да варира по време и място, според потребностите и ресурсите на общността, но регулациите не следва да накърняват неговата същност, а още по-малко да влизат в конфликт с други права, залегнали Ковенцията. Затова ЕСПЧ е приел че "За да се гарантира, че ограниченията, които се налагат не орязват упражняването му до степен да се накърни самата му същност и да го лишат от неговата ефективност, Съдът следва да се убеди, че са предвидими за засегнатите лица и преследват легитимна цел." (Л. Ш. срещу Турция, § 154).

Правото на чужденец да влиза и пребивава на територията на дадена държава - членка не е включено в правото на достъп до образование, но доколкото интеграцията е имплицитно свързана с демократичните измерения на пряко

защитеното от Конвенцията право на образование само много сериозни основания могат да предпоставят ограничаването му.

Като се отчетат посочените по-горе обстоятелства, ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно и на основанията по чл. 10, ал. 1, т.9, т. 17 и т.22 от ЗЧРБ. /в този смисъл Решение №3906/07.04.2026г. по адм.дело № 1680/2026г. на ВАС, Решение №5049/11.05.2026г. по адм.дело № 1681/2026г. на ВАС/. Мотивите и представените от ответника писмени доказателства дават основание на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. Изводът на ответния административния орган за наличие на основание по посочените хипотези не се опроверга от оспорващия по пътя на пълното насрещно доказване в съдебното производство. Жалбоподателят не представи категорични доказателства, които да оборят изводите на административния орган.

В контекста на изложеното съдът намира, че издаденият отказ отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявеното срещу него оспорване. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото, разноски по делото се дължат на ответника, но поради липса на направено искане, съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град, трето отделение, 73-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М. /М. М./, гражданин на С., [дата на раждане] , притежаващ паспорт № 0259841, срещу Отказ за издаване на виза, издаден въз основа на Заявление за издаване на виза № ВЕУ25001171V, подадено на 17.12.2025 г., от Консулско длъжностно лице-Завеждащ консулска служба в Дипломатическо представителство в Посолството на Република България в Л., на основание чл.10 ал.1, т.9, т.17 и т.22 ЗЧРБ.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14- дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: